

Matzen: Der er en Sag, jeg gerne vil benytte denne Lejlighed til at henlede den højtærede Udenrigsministers Opmærksomhed paa. Ved Forhandlingerne om Voldgiftstraktaterne mindede jeg om, at vi have et uopgjort traktatmæssigt Mellemværende med Kongeriget Preussen. Det er et Mellemværende vedrørende Fortolkningen af Fredstraktatens Artikel XIX. Denne Sag er bleven fremdraget under Finanslovens Behandling i det andet Ting, idet den højtærede Minister blev spurgt om, hvorvidt der førtes Underhandlinger om den. Den højtærede Minister erklærede, at han ikke kunde svare derpaa, og jeg formoder, at han vilde afgive den samme Erklæring, hvis jeg i Dag gentog Spørgsmaalet. Derfor skal jeg heller ikke gøre det. Men jeg skal anbefale Finansudvalget at drage denne Sag frem og gøre den til Genstand for Forhandling med den højtærede Udenrigsminister i Udvalget, thi det turde maaske være, at de Grunde, der have forhindret Ministeren i at udtale sig i Salen, ikke ville være til Stede der. I øvrigt skal jeg kun sige, at denne Sag ikke mindre er Genstand for dette Tings end for det andet Tings dybe og alvorlige Interesse, og at de mulige Forhandlingers Fremgang og Resultat ville ligge os dybt og alvorligt paa Sinde.

Det var i øvrigt ikke saa meget denne Sag, jeg ønskede at omtale. Det er en anden Artikel i Fredstraktaten, som det lader til, at man heller ikke fra den preussiske Regerings Side rigtig paaagter, og som derfor kunde tænkes at give Anledning til Tvist, nemlig Artikel XV., som siger: „De Pensioner, som ere opførte enten paa Kongerigets eller Hertugdømmernes særlige Budgetter, skulle vedblive betales af de respektive Lande. De pensionsberettigede kunne frit vælge deres Bopæl enten i Kongeriget eller i Hertugdømmene“. Nu er det saa, at der er en Embedsmand fra Hertugdømmet Slesvig, som er bleven afskediget med Pension inden 1864, og som nu er flyttet hertil og hidtil har faaet sin Pension udbetalt gennem den danske Finanshovedkasse mod hvert Aar at afgive en Generalkvittering og en Leve- og Opholdsattest. Saaledes er det, som sagt, gaaet Aar for Aar. Men nu har han under den 8. Februar dette Aar fra den kongelige preussiske Regering i Slesvig modtaget en Skrivelse, hvori han anmodes om at indsende en Kvittering tilgemed en konsularisk Attest; Formularen til Attesteringen var vedlagt, og den indeholder blandt andet, at han besidder tysk

Reichsangehörigkeit. Det er det, som Konsulen skal attestere, og det skal vel altsaa være en Betingelse for, at han vedblivende kan nyde den ham ved Fredstraktatens Artikel XV. tilsagte Pension. Nu er det sikkert, at der aldeles ikke i Artikel XV. staar noget som helst om, at Pensionerne kun skulle udbetales dem, som have tysk Reichsangehörigkeit, og det er saa meget mere udelukket at kræve noget saadant, som hverken det tyske Rige eller den tyske Reichsangehörigkeit eksisterede i 1864. Traktaten nævner altsaa intet om en saadan Betingelse, men saa er det en Selvfølge, at det ene Land ikke ensidig kan tilføje den bagefter og derved faktisk nægte den traktatmæssig tilsagte Adgang til Pension. Jeg ved, at den vedkommende Embedsmand har henvendt sig til den højtærede Udenrigsminister, og jeg forudsætter, at den højtærede Minister vil anvende sine gode Bestræbelser for at skaffe ham hans traktatmæssige Ret.

la Cour: Det er jo Skik ved Finanslovens første Behandling at udtale saadanne Ønsker, som i stort Maal næres af Befolkningen. Der er nu et Ønske, som er meget levende, og som vist for hvert Aar bliver det endnu mere, nemlig Ønsket om at faa en større Understøttelse til Kommunerne fra Statskassen. Jeg skal ikke her omtale Forholdene i Købstæderne, men kun holde mig til Landkommunerne. Det var jo tidligere saaledes i Landkommunerne, at den kommunale Skat lignedes paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed eller rettere sagt paa Formue og Indtægt. Hartkornet er jo nu ikke ved Skattelovene forsvundet som Grundlag for den kommunale Beskatning. Uanset Indførelsen af Ejendomsskylden svares dog $\frac{4}{5}$ af Grundskatten til Kommunerne af Hartkornet. Der er jo nu den Ting ved Hartkornet at bemærke, at det en Gang for alle er fastslaaet, hvor meget Hartkornet er indenfor hver Kommune; der kan hverken blive mere eller mindre af det, og det maa derfor bære de Udgifter, som blive paaagte det af Kommunen. Der er ganske vist en Formue- og Indtægtskat ved Siden af, men der er mange Kommuner, hvor Formuen og Indtægten ere meget smaa, og hvor der altsaa ikke er megen Evne til at bære nogen Skat paa dette Grundlag. Derfor se vi ogsaa, at Landet væsentligst har lagt Skatten paa Hartkornet og kun i ringere Grad paa Formuen og Indkomsten. Af Skattekommisionens Arbejde fremgik det, at i Sogne-